ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μάρκ. ιε΄ 43- ις΄8)
12 Μαΐου 2019

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῶν ἁγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν· ἔτι δὲ μνείαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὅς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος· πρὸς δὲ τούτοις καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου».

Ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ σήμερα τὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ποὺ φρόντισαν τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ποὺ θέλησαν νὰ ἀποδώσουν ἐντάφιες τιμές, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν Ἰουδαίων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία καὶ ὁ Νικόδημος ὁ εὐσχήμων βουλευτής, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη. Οἱ μὲν δύο ἄνδρες φρόντισαν νὰ ἐνταφιάσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἐνῶ οἱ τρεῖς γυναῖκες πῆγαν τὸ πρωὶ τῆς τρίτης ἡμέρας στὸ μνῆμα γιὰ νὰ φροντίσουν τὸ νεκρὸ σῶμα μὲ ἀρώματα.

Μέσα στὴ γενικευμένη ἀτμόσφαιρα φοβίας ποὺ ἐπικρατοῦσε οἱ δύο κρυφοὶ μαθητές, οἱ ὁποῖοι προσδοκοῦσαν τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴ δύναμη τῆς πίστης, μὲ θάρρος καὶ θυσιαστικὸ πνεῦμα τολμοῦν καὶ ζητοῦν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Πιλᾶτο νὰ ἐνταφιάσουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Τολμοῦν χωρὶς νὰ σκέπτονται τὸν ἑαυτό τους, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν τὴν ἀσφάλειά τους, διότι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Διδάσκαλο τοὺς ὁδηγεῖ στὸ καθῆκον καὶ στὴν ἐκπλήρωση τοῦ ἱεροῦ χρέους. Ἡ πίστη τους ὑπερβαίνει τὸ φρᾶγμα τοῦ φόβου τὴν ὥρα ποὺ ἡ κοινὴ αἴσθηση δέχεται τὴ μεγαλύτερη ἧττα, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως πεθαίνει. Ἀποκαθηλώνουν, λοιπόν, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, τὸ περιποιοῦνται, τὸ ἀλείφουν μὲ μῦρα, τὸ τυλίγουν σὲ καθαρὸ σεντόνι, τὸ ἐνταφιάζουν σὲ καινούργιο τάφο καὶ ἀποχωροῦν, ἀφοῦ πρῶτα σφραγίζουν τὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου μὲ μεγάλη πέτρα.

Ὁ ὑμνογράφος χαρακτηρίζει τὸν Ἰωσὴφ «χερουβικὸν ἅρμα», ἐπειδὴ βάσταξε στοὺς ὤμους του τὸν Βασιλέα τῆς δόξης Χριστό, ἐνῶ ἐμεῖς ψάλλουμε καὶ μακαρίζουμε τὰ εὐλογημένα χέρια του, ποὺ τοποθέτησαν στὸν τάφο τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἔμπρακτα πρότυπα πίστεως καὶ συνειδήσεως γίνονται ὁ Ἰωσὴφ καὶ ὁ Νικόδημος, διότι μιμούμενοι ἐμεῖς ὡς χριστιανοὶ τὴν συμπεριφορά τους θὰ γίνουμε τολμηροὶ καὶ θαρραλέοι, ὅπως ἀπαιτεῖται στὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀποστολῆς μας.

Ἡ σημερινὴ ὅμως Κυριακὴ χαρακτηρίζεται στὸν ἑορτολογικὸ κύκλο τῆς Ἐκκλησίας ὡς Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, ἐπειδὴ γίνεται ἰδιαίτερη ἀναφορὰ στὰ πρόσωπα

ἐκεῖνα τῶν γυναικῶν ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Χριστό, ἄκουσαν τὸ κήρυγμά Του, ἔζησαν τὰ θαύματα, συμμετεῖχαν μὲ διακονικὴ διάθεση στὴ δράση Του καὶ στάθηκαν μέχρι τέλους στὸ σταυρικό Του πάθος. Τελευταῖες φεύγουν ἀπὸ τὸ μνημεῖο μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸ καὶ πρῶτες ἐμφανίζονται «λίαν πρωΐ τῆς μιᾶς σαββάτων», ἀφοῦ πρῶτα «ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν».

Ἡ ἀγάπη τους πρὸς τὸν Διδάσκαλο τὶς ὁπλίζει μὲ δύναμη καὶ τόλμη γιὰ νὰ πλησιάσουν τὸν ζωοδόχο τάφο. Δὲν ὑπολογίζουν τίποτε, οὔτε σκοτάδι, οὔτε κόπους καὶ διωγμούς, οὔτε ἀπειλές, μὰ οὔτε κἄν τὴν στρατιωτικὴ φρουρὰ ποὺ φύλασσε τὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ. Ἕνα εἶναι μόνο τὸ πρόβλημά τους. Ἡ λογικὴ ποὺ τὶς κάνει νὰ ἀποροῦν «τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον» ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου. Καὶ ἦταν πολὺ βαρὺς αὐτὸς ὁ λίθος γιὰ νὰ τὸν μετακινήσουν μὲ τὰ ἀδύναμα χέρια τους. Οὔτε ὅμως αὐτὸ τὸ λογικὸ ἐμπόδιο κατάφερε νὰ μεταβάλλει τὸν σκοπὸ καὶ τὴν διάθεσή τους. Σ’ αὐτὴν τὴν ἀνάγκη τῆς καρδιᾶς τους δὲν σκέφτηκαν, ὅπως καὶ ἐμεῖς, ὅτι ὅποιο θέμα δὲν μπορεῖ νὰ λύσει ἡ λογική, τὸ λύνει ὁ οὐρανὸς μὲ ἕναν τρόπο ποὺ τὴν παραμερίζει.

Πλησιάζουν καὶ διαπιστώνουν «ἀνεωγμένον τὸν τάφον» καὶ «ἀποκεκυλισμένον τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου». Φοβοῦνται, τρομάζουν καὶ σύμφωνα μὲ ὕμνο τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς θρηνοῦν καὶ ἀναρωτιοῦνται «Ποιὸς ἔκλεψε τὴν ἐλπίδα μας; Ποιὸς πῆρε τὸν νεκρὸ καὶ μάλιστα γυμνὸν καὶ ἐσμυρνισμένον;» Ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ βουνὸ τόλμη τους δὲν τὶς ἀφήνει νὰ κάνουν πίσω. Μπαίνουν στὸ μνημεῖο καὶ βλέπουν ἄγγελο λευκοφορεμένο νὰ κάθεται στὰ δεξιά. Γνωρίζω, τοὺς λέει, ὅτι ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. «Ἀνέστη, οὐκ ἔστιν ὧδε». Ὁ φόβος μεταβλήθηκε σὲ πίστη, ἡ λύπη σὲ χαρά, ἐπειδὴ ὁ θάνατος νεκρώθηκε καὶ ὁ ἅδης θρηνεῖ. Ὁ θνητὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνει ἀθάνατος, κατὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Διδασκάλου. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παραμείνει στὸν τάφο ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ Ἴδιος ὁ Θεός.

Στὴ συνέχεια, οἱ μυροφόρες ἀποστέλλονται ἀπὸ τὸν ἄγγελο νὰ ἀναγγείλουν τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως στοὺς μαθητὲς καὶ γίνονται ἔτσι ἀγγελιοφόροι τοῦ πιὸ ἐλπιδοφόρου μηνύματος.

Εἴκοσι αἰῶνες ἔκτοτε ἐξαγγέλλεται στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία αὐτὴ ἡ ἀναστάσιμη ἐμπειρία τῶν Μυροφόρων καὶ τὸ ἐρώτημα ποὺ παραμένει εἶναι, κατὰ πόσον συνειδητὰ βιώνουμε τὴν ἀλήθεια, ὅταν ὁμολογοῦμε ὅτι

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ.